

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobkyně: **A. S.**, nar. X,
st. přísl. X,
t. č. bytem X,
zastoupena Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M.,
advokátem se sídlem Ověnecká 78/33 170 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 23. 5. 2019, č. j. OAM-110/ZA-ZA11-HA12-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2019, č. j. OAM-110/ZA-ZA11-HA12-2018, **s e z r u š u j e** a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 8 228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., advokátu se sídlem Ověnecká 78/33 170 00 Praha.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2019, č. j. OAM-110/ZA-ZA11-HA12-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o žádosti

žalobkyně tak, že se žalobkyni mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14 a § 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje. Žalobkyně se domáhala zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného s tím, aby soud po jeho zrušení věc vrátil zpět žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žaloba

2. Včasnou žalobou brojila žalobkyně proti napadenému rozhodnutí, neboť měla za to, že byla ve správním řízení zkrácena na svých právech. Žalobkyně byla přesvědčena o tom, že žalovaný v řízení o udělení azylu porušil ustanovení § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 1 a 4, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), ustanovení § 12 písm. b), § 14, § 14a zákona o azylu a článek 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod.
3. Žalobkyně má za to, že žalovaný nedostal svým povinností, pokud jde o objektivní posouzení skutkového stavu a dokazování. Její azylový příběh zhodnotil neobjektivně, zveličil drobné nesrovnalosti a opomenul tvrzení a důkazy svědčící v její prospěch. Na jedné straně žalovaný připustil, že by žalobkyně mohla být členkou menšinového vyznání Ahmadíja, na druhé následně uvedl, že její tvrzení jsou nevěrohodná. Její nevěrohodnost dovedl ze svých domněnek a skutečností, že se žalobkyně snažila docílit posouzení své žádosti v Rakousku. Vzhledem k tomu, že informace o zemi původu jednoznačně potvrzují důvodnost obav žalobkyně z náboženského pronásledování, žalovaný musel zvolit jakoukoli dostupnou argumentaci svědčící o opaku. V části napadeného rozhodnutí věnující se hodnocení otázky azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu není jediný konkrétní odkaz na použité informace o zemi původu. Z výpovědi žalobkyně nevyplývalo, jak naopak tvrdí žalovaný, že důvodem její žádosti je snaha o legalizaci pobytu, ale obava z náboženského pronásledování. Žalobkyně popsala diskriminaci a pronásledování Ahmadíjů v zemi původu a své vlastní problémy, a to před i po smrti otce.
4. Co se týče rozporů ve výpovědi žalobkyně tvrzených žalovaným a z toho plynoucí nevěrohodnosti žalobkyně, není zřejmé, v čem žalovaný spatřoval rozpor či nejednoznačnost výpovědi žalobkyně ohledně smrti jejího otce. Otcovo fyzické napadení neoznačila žalobkyně za příčinu jeho smrti, samotné rozvíjení azylového příběhu samo o sobě žádným rozporem není. Za rozpor ve výpovědi žalobkyně jistě nelze označovat skutečnost, že její matka uvedla datum úmrtí jejího manžela chybně, v pohovoru se však opravila. Pokud jde o počet molviů, se kterými žalobkyně spojovala své problémy, Sialkot je 13. největší město v Pákistánu a nepochybně v něm nepůsobí pouze jeden imám (molvi). Je zřejmé, že některé útoky mohly být iniciovány hlavním náboženským představitelem, jindy se jich mohlo na útoku podílet více. Nepřesnosti ohledně data úmrtí otce a počtu molviů podílejících se na útocích mohly být způsobeny také tlumočením. Žalovaný se navíc na tyto údajné rozpory ani blíže nedoptával. Žalobkyně dále nevidí žádný racionální základ v úvaze žalovaného, že kdyby žalobkyně byla v takovém ohrožení, prodala by dům a odstěhovala se dříve. O možnost vycestovat se žalobkyně s matkou snažila již po smrti otce, ale příležitost se naskytla až po delší době. Žalovaný nezohlednil kontinuální výpověď žalobkyně ani potvrzení vydané příslušníky hnutí v Rakousku. Pokud chtěl žalovaný přistoupit na srovnání výpovědi žalobkyně a její matky, je zarážející, že rezignoval na zjištění bližších informací o udělení ochrany jejím bratrům.

5. Žalobkyně dále namítala způsob, jakým žalovaný nehodnotil nic z jí předkládaných důkazů ani námitek její právní zástupkyně. Zdůvodnění žalovaného, že potvrzení o příslušnosti k ahmadíjskému víře vydané v Rakousku je účelové, neboť tato církev není v Rakousku registrovaná, je v rozporu se zásadami volného hodnocení důkazů. Žalobkyně je navíc přesvědčena, že zastoupení ahmadíjské komunity v Rakousku je oficiální, což potvrzuje číslo vydaného potvrzení a existence oficiálních představitelů Ahmadíjů v Rakousku, jak lze dohledat na webové stránce <https://www.ahmadiyya-islam.org/at/>. Žalovaný se mohl na pravost potvrzení dotázat. Za nejzásadnější pochybení pak žalobkyně považovala způsob hodnocení objektivních důkazů o zemi původu. V podstatě všechny informace o situaci v Pákistánu podporují tvrzení žalobkyně, při zhodnocení důvodnosti obav žalobkyně z náboženského pronásledování, ale žalovaný neodkazuje na žádnou z nich. Závěry žalovaného tak jsou v přímém rozporu s obsahem správního spisu.
6. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný odůvodněný strach z náboženského pronásledování hodnotil, v rozporu s judikaturou, z hlediska prokázání minulého pronásledování a ne z pohledu důvodnosti obav v budoucnu a jejich pravděpodobnosti. Žalovaný rovněž neposoudil jednotlivé složky definice pronásledování, zejména akty pronásledování a původce pronásledování. Informace o zemi původu potvrzují, že v Pákistánu dochází k pronásledování Ahmadíjů. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jak žalovaný dospěl k závěru, že obavy žalobkyně z pokračování diskriminace a neustálém obtěžování včetně fyzických ataků jsou neodůvodněné. Pokud žalovaný považoval problémy žalobkyně v zemi původu za málo intenzivní, tak odhlížel od skutečnosti, že v rámci zákonné definice může mít pronásledování „mířenější“ podobu než jen například mučení či zabíjení. Žalobkyně za podstatné považovala i to, že z důvodu problémů, kterým čelila, nemůže ve své zemi vůbec praktikovat svoji víru a odkázala na judikaturu Soudního dvora Evropské unie (dále též „Soudní dvůr EU“). Ohledně důvodné obav příslušníků ahmadíjského vyznání z náboženského pronásledování při návratu do Pákistánu, nemožnosti po ahmadíjských věřících požadovat, aby hledali ochranu před soukromými osobami u státních orgánů a nemožnosti vnitřního útěku, odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu.
7. Žalobkyně je přesvědčena, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Dle žalobkyně žalovaný žádným způsobem nevyvrátil její tvrzení o tom, že bude vystavena násilí ze strany soukromých osob pro svoji menšinovou víru. Zprávy o situaci v Pákistánu v kontextu jejího příběhu jasně dokazují, že jí hrozí nebezpečí vážné újmy, jak je definováno v § 14a odst. 2 písm. a) a b) zákona o azylu. Žalovaný na podkladě informací o zemi původu neprovedl detailní hodnocení rizik a pouze se omezil na obecné tvrzení, že z problematické situace lidských práv v Pákistánu nelze dovozovat riziko vážné újmy nebo hrozícího trestu smrti. S odkazem na informace o zemi původu mimo jiné uvádí, že v Pákistánu byl trest smrti za rouhání udělen mimo jiné členům ahmadíjské menšiny, že vládní představitelé se podílejí na kampaních proti stoupencům ahmadíjské minority a obvinění Ahmadíjců z rouhačství vyvolává davové násilí vůči nim. Dle žalované tak není zřejmé, jak za dané důkazní situace mohl žalovaný vůbec dospět k názoru, že mučení a nelidské zacházení není v případě žalobkyně pravděpodobné.
8. Žalobkyně proto navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření především popřel oprávněnost námitek uvedených žalobkyní a nepovažoval napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné. Žalovaný zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, jež žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla, a opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro vydání rozhodnutí. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu
10. Žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je legalizace pobytu žalobkyně na území ČR. Žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou se žalobkyně snažila řešit svůj nelegální pobyt v ČR, nesplňuje úpravu pobytového povolení dle zákona o pobytu cizinců. Pokud jde o tvrzené pronásledování z důvodu náboženského vyznání, žalovaný důvodnost žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu neshledal, což zdůvodnil v napadeném rozhodnutí. Ve výpovědích žalobkyně shledal natolik závažné rozpory, že nemohl dospět k jinému závěru, nežli o nevěrohodnosti a účelovosti jí tvrzených náboženských potíží ve vlasti, což i dostatečně zdůvodnil.
11. Žalovaný proto závěrem navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobkyně uplatnila v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
14. Ze spisové dokumentace žalovaného vyplývá, že žalobkyně podala první žádost 23. 6. 2017. Následně s ní byl proveden pohovor dne 3. 7. 2017. Rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 11. 2017 bylo řízení o mezinárodní ochraně zastaveno z důvodu nemožnosti zjištění místa pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany a na základě dosud zjištěného stavu nebylo možné rozhodnout. Druhou žádost podala žalobkyně dne 31. 1. 2018. Následně s ní byl proveden pohovor dne 6. 2. 2018 a doplňující pohovor dne 29. 5. 2018. Ve správním spisu je dále založeno čestné prohlášení o totožnosti ze dne 6. 2. 2018, kopie částí rakouských cestovních pasů osob S. S. a A. M., potvrzení o příslušnosti ke společenství Ahmadíjů vydané Ahmadiyya Muslim Jamaat Rakousko ze dne 3. 12. 2017 a jeho český překlad, Zpráva Ahmadiyya Muslim Association United Kingdom obdržena dne 29. 5. 2018 v anglickém jazyce, rozhodnutí o udělení azylu osobě S. S. v Rakousku ze dne 11. 9. 2014 v německém jazyce, rozhodnutí o udělení azylu osobě A. M. v Rakousku ze dne 11. 9. 2014 v německém jazyce, sdělení žalovaného ze dne 13. 4. 2018, ve kterém oznamuje, že materiály týkající se rodinných příslušníků není potřeba opatřit překladem, Zpráva Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Údaje o zemi Pákistán z roku 2018, Zpráva MZV USA, Zpráva o dodržování lidských práv v roce 2018 – Pákistán z března 2019 (překlad vybraných částí), Informace Ministerstva vnitra Velké Británie, Pákistán: Ahmadíjové, Dokument o politice vůči zemi a informacích o zemi z června 2018 (překlad vybraných

částí), Zpráva Rakouského centra pro výzkum a dokumentaci o zemi původu a azylu (ACCORD), Odpověď na dotaz ohledně Pákistánu: Situace Ahmadíjců, zejména Gujranwala (právní rámec, postup státních a nestátních aktérů), Alternativa vnitřního útěku z ledna 2018, Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR), Doporučení UNHCR ohledně potřeby mezinárodní ochrany členů náboženských menšin z Pákistánu z ledna 2017, Zpráva MZV USA, Výroční zpráva o svobodě vyznání za rok 2017 – Pákistán z května 2018, Informace Australské vlády, Zpráva o zemi Ministerstva zahraničních věcí a obchodu (DFAT) – Pákistán ze září 2017 (překlad vybraných částí), Zpráva MZV Velké Británie o lidských právech a demokracii za rok 2017 – kapitola V: Prioritní země z hlediska lidských práv – Pákistán z července 2018, Informace MZV ČR z června 2018, Informace OAMP, Pákistán, Bezpečnosti a politická situace v zemi z července 2018, protokol o seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 3. 4. 2019, vyjádření žalobkyně k řízení, podkladům pro vydání rozhodnutí ve věci udělení mezinárodní ochrany a doplnění podkladů (zpráva o situaci v Pákistánu) ze dne 3. 5. 2019, napadené rozhodnutí ze dne 23. 5. 2019, protokol o předání rozhodnutí ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR ze dne 26. 6. 2019.

a) Nevěrohodnost výpovědi žalobkyně

15. Krajský soud přisvědčil žalobní námitce, že žalovaný nevyvrátil pravdivost tvrzení žalobkyně s takovou mírou pravděpodobnosti, která by nevyvolávala zásadní pochybnosti o správnosti úsudku žalovaného. Žalobkyně namítala, že žalovaný dovodil nevěrohodnost výpovědi žalobkyně z nuancí ohledně příčiny a data smrti jejího otce, ohledně počtu imámů mešit (volviů), se kterými měla mít žalobkyně a její matka problémy, dále ze skutečnosti, že žalobkyně nevyčkala na skončení prvního správního řízení a svévolně opustila území ČR a také ze svých úvah, že žalobkyně ani její matka dům neprodala a neodstěhovala se dříve.
16. Pokud jde o příčinu smrti otce žalobkyně, dle názoru krajského soudu se tvrzení žalobkyně nevylučují. Žalovaný pak staví nevěrohodnost i na výpovědi matky žalobkyně. Soud se proto v tomto kontextu zabýval i výpovědí matky žalobkyně. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že její matka k žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany uvedla, že její manžel neunesl neustálé obtěžování z důvodu, že u nich v domě probíhaly modlitby, a zemřel na srdeční infarkt. Ve výpovědi ke své první žádosti žalobkyně uvedla bez bližších podrobností, že manžel zemřel a že jeho smrt byla impulzem pro rozhodnutí opustit Pákistán. Specificky ke smrti jejího manžela a jejím příčinám žalovaný žádnou otázku, vyjma dotazu na datum úmrtí, na který matka žalobkyně odpověděla, nepoložil. Ve výpovědi ke své druhé žádosti matka žalobkyně pak ohledně smrti svého manžela uvedla, že „[p]řišli zabít i mého manžela, ale ze strachu dostal infarkt a zemřel na selhání srdce“. Dále pak uvedla, že „mlátili rukama a nohama manžela a křičeli na manžela. Krátce na to manžel zemřel. Můj manžel měl velké obavy o budoucnost naší dcery, byl z toho psychicky špatný, proto dostal infarkt“ a na doplňující otázku, jestli tedy byl manžel napadán molvií a jejich stoupenci přisvědčila, že ano a že po tom fyzickém napadení zemřel. V doplňujícím pohovoru k příčinám smrti manžela již žádná otázka položena nebyla a žalovaná se k nim již nijak nevyjádřila. Dle názoru soudu nelze výpovědi matky žalobkyně o příčinách smrti manžela považovat za rozporuplné. Matka žalobkyně po celou dobu, jak prvního, tak druhého správního

řízení, konzistentně uváděla, že příčinou smrti jejího manžela byl infarkt způsobený jeho špatným psychickým stavem v důsledku problémů, kterým čelil. Matka žalobkyně za příčinu smrti manžela neoznačila fyzické napadení, pouze uvedla, že k infarktu došlo po jeho fyzickém napadení. Žalobkyně pak sama ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že její otec dostával výhrůžky a dostal z toho infarkt. Ve svém pohovoru ze dne 3. 7. 2017 žalobkyně uvedla, že její otec zemřel na infarkt, který dostat ze stresu, který na něj vyvíjeli tito lidé. V pohovoru ze dne 6. 2. 2018 pak uvedla, že její otec také dostával výhrůžky a byl i fyzicky napaden. Měl o ně velké obavy, byl nervózní a dostal infarkt. Soud neshledal v její výpovědi takové rozpory, které by tuto výpověď znevěrohodnily.

17. Rovněž v případě data úmrtí otce žalobkyně krajský soud nepřisvědčil názoru žalovaného, že rozpory ve výpovědi žalobkyně svědčí o nevěrohodnosti jejího azylového příběhu. Žalovaný staví svůj závěr o nevěrohodnosti její výpovědi i na základě rozporů ve výpovědi její matky. Soud se proto i zde v kontextu zabýval výpovědi matky žalobkyně. Ze správního spisu plyne, že matka žalobkyně ve výpovědi ke své první žádosti uvedla, že její manžel zemřel 23. 3. 2015. Ve výpovědi ke své druhé žádosti pak uvedla, že manžel zemřel 23. 3. 2017 a při dotazu, zda to byl rok 2017, uvedla, že to byl asi rok 2015 a odkázala na předchozí pohovor. V doplňujícím pohovoru ke své druhé žádosti uvedla, že manžel zemřel 13. 3. 2015 a že rok 2017 z předchozího pohovoru byla chyba, která vznikla při tlumočení, a potvrdila, že tentokrát si s tlumočnicí rozumí dobře. Tvzení žalovaného, že při doplňujícím pohovoru matka žalobkyně uvedla jako datum smrti manžela 13. 3. 2017 tak neodpovídá obsahu správního spisu. Dle krajského soudu ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že manžel zemřel v roce 2015. Pokud jde o přesný den úmrtí, žalovaný se na případný rozpor v řádu 10 dnů nijak matky žalobkyně nedotazoval a vzhledem k charakteru chyby (číslovka 13 vs. číslovka 23) nelze vyloučit, že k chybě došlo při překladu. Se závěrem žalovaného, že matka žalobkyně několikrát pozměnila datum smrti manžela, a to docela zásadním způsobem, tak nelze souhlasit. Žalobkyně pak sama k datu smrti svého otce v pohovoru dne 3. 7. uvedla, že její otec zemřel dne 23. 3. 2015. Soud tedy ani v tomto případě neshledal, že by z těchto skutečností bylo možné dovodit nevěrohodnost výpovědi žalobkyně.
18. Co se týče počtu imámů mešit (molviů), kteří žalobkyni měli vyhrožovat, ani v tomto případě nepřisvědčil krajský soud žalovanému, že rozpory ve výpovědi žalobkyně svědčí o její nevěrohodnosti. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že i zde žalovaný hodnotil skutečnosti týkající se matky žalobkyně. K tomu soud uvádí, že souhlasí se žalovaným potud, že z pohovorů s matkou žalobkyně v rámci druhého správního řízení plyne, že jí bylo vyhrožováno více než jedním imámem mešit (molviem) a jeho stoupenci. Krajský soud se již nicméně neztotožňuje se závěrem žalovaného, že toto tvrzení je nutně v rozporu s tím, co matka žalobkyně uvedla v rámci prvního správního řízení. Ohledně výhrůžek, kterým matka žalobkyně čelila, jsou v protokolu k pohovoru o první žádosti uvedeny odpovědi bez vyjádřeného podmětu a některé věty jsou jednotným a jiné v množném čísle. Jejich interpretace tak není jednoznačná a může vést k různým závěrům, pokud jde o počet molviů, kteří matce žalobkyně vyhrožovali po telefonu, o počet molviů, kteří ji vyhrožovali bušením na dveře, zda jí po telefonu vyhrožovaly i jiné osoby, než jeden molvi (více molviů) a zda se vyhrožování u dveří vedle molviů účastnily i jiné osoby. Lze se domnívat, že tyto nepřesnosti mohly být dány tlumočením, a žalovaný se je při daném pohovoru nepokusil objasnit, aby zjistil

skutkový stav, o kterém nebudou důvodné pochybnosti. S ohledem na tyto nepřesnosti je rovněž limitována možnost srovnávání výpovědi matky žalobkyně a žalobkyně, a případné vyvození závěrů o jejich vzájemném souladu či rozporu. Z jednotlivým výpovědí žalobkyně plyne, že konkrétní potíže měla s jedním molviem z jejich městského okrsku, který ji i matce vyhrožoval. Dle názoru soudu z toho, že žalobkyně nejprve uváděla v obecné rovině potíže s více molvií a konkretizovala to tak, že měla potíže s jedním konkrétním molviem v jejich městském okrsku, nelze vyvodit nevěrohodnost její výpovědi.

19. Argument žalovaného, že věrohodnost azylového příběhu žalobkyně snižuje skutečnost, že žalobkyně nevyčkala na skončení prvního správního řízení a svévolně opustila území ČR, nepovažoval krajský soud za relevantní, neboť nemá žádnou vazbu na to, čemu žalobkyně v Pákistánu čelila a čemu by tam po svém případném návratu čelit mohla. Žalobkyně byla za to, že opustila území ČR „penalizována“ tím, že první správní řízení bylo zastaveno. Následně v souladu se zákonem o azylu podala druhou žádost. Pokud by krajský soud měl přistoupit na argumentaci žalovaného, podání druhé žádosti, které při zastavení řízení umožňuje zákon o azylu, by postrádalo smysl, neboť by znamenalo, že na žadatele bude předem hleděno jako na nedůvěryhodného a jeho žádosti nebude moci být vyhověno.
20. Závěry žalovaného o tom, že pokud by potíže rodiny byly natolik závažné, jak tvrdila žalobkyně, jistě by ona sama a její matka v daném místě nesetrvávaly po tolik let, považoval krajský soud za nepodložené. Žalovaný se nijak v této souvislosti nezabýval situací v Pákistánu z hlediska realitního trhu, reálné možnosti přestěhování žalobkyně a její matky, situací ahmadíjské menšiny v jiných částech Pákistánu, a to vše i s ohledem na to, že se jedná o dvě samotné ženy.
21. Z obsahu výpovědi žalobkyně pak plyne, že neměla potíže jenom s některými studenty při studiu, jak dovozoval žalovaný, ale i s dalšími osobami po smrti jejich otce, které jim říkaly, že jsou psi. Stejně tak Imán z mešity chodil bušit na jejich dveře. Žalobkyně pak rovněž zmínila své potíže na úřadech.
22. S ohledem na posuzování věrohodnosti žalobkyně krajský soud považuje za žádoucí připomenout, že řízení o mezinárodní ochraně je řízením specifickým tím, že je v něm často nutno rozhodovat za situace důkazní nouze, že jde o prospektivní rozhodování (tj. posuzuje se riziko pronásledování či vážné újmy *v budoucnu*) a tím, že nesprávné rozhodnutí má pro žadatele obzvláště závažné důsledky. Těmto specifickým řízením o mezinárodní ochraně odpovídá i standard a rozložení důkazního břemene, jež jsou vychýleny ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu. Pokud se žadatel o mezinárodní ochranu po celou dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany drží jedné dějové linie, jeho výpovědi lze i přes drobné nesrovnalosti označit za konzistentní a za souladné s dostupnými informacemi o zemi původu, pak je třeba z takové výpovědi vycházet (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-7; rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz).
23. Krajský soud dále připomíná, že zásada tzv. materiální pravdy má v řízení o udělení azylu svá specifika, která spočívají „*v pravidelné nedostatečnosti důkazů prokazujících věrohodnost žadatelových tvrzení. Je však na správním orgánu, aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností*“

vázících se na stěžovatelova tvrzení, anebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63). Jsou-li dány skutečnosti, na základě nichž lze předpokládat, že k porušení základních lidských práv a svobod žadatele o azyl došlo, nebo mohlo by s ohledem na postavení žadatele ve společnosti, s přihlédnutím k jeho přesvědčení, názorům, chování atd., dojít, a správní orgán nemá dostatek důkazů o tom, že tomu tak nebylo či nemohlo by v budoucnu být, pak tyto skutečnosti musí správní orgán v situaci důkazní nouze zohlednit, a to ve prospěch žadatele o azyl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003-89).

24. Krajský soud rovněž připomíná, že důkazní standard „přiměřené pravděpodobnosti“ se aplikuje nejen v rámci celkové úvahy o pravděpodobnosti pronásledování, ale nutně i na posouzení věrohodnosti jednotlivých dílčích tvrzení žadatele o azyl, která jsou posléze podkladem této celkové úvahy. To znamená, že pokud je přiměřeně pravděpodobné, že daná událost proběhla tak, jak tvrdí žadatel o azyl, žalovaný musí toto tvrzení vzít v potaz při celkovém posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný nemůže ze svého posuzování vyloučit tvrzené skutečnosti např. pouze proto, že nelze vyloučit jiný průběh událostí než ten předestřený žadatelem či že existuje alternativní vysvětlení pro určité skutečnosti, které je stejně pravděpodobné. Žalovaný může zcela vyloučit z celkového posouzení pouze ta fakta, u nichž je postaveno téměř najisto, že se nestaly (tj. neexistuje ani přiměřená pravděpodobnost, že k nim došlo). Ostatní tvrzení musí být součástí celkového posouzení rizika pronásledování, kde jim bude přisouzena váha podle míry pravděpodobnosti, s jakou lze soudit, že odpovídají skutečnosti. Jiná situace je, pokud je žadatel nevěrohodný ve *všech* relevantních aspektech své žádosti; v tomto případě (a pouze v tomto případě) může žalovaný bez dalšího posoudit žadatele jako nevěrohodného a nemusí detailně posuzovat jeho jednotlivá dílčí tvrzení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-8).
25. Pokud jde o námitku, že důvodem žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu není snaha o legalizaci pobytu, jak uzavřel žalovaný, ale obava z náboženského pronásledování, krajský soud uvádí, že skutečnost, že žadatele vedla k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany také „snaha o legalizaci pobytu na území ČR“, nepostačuje sama o sobě k zamítnutí této žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona o azylu, či k neudělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14a téhož zákona, neboť tato skutečnost ještě nevylučuje, že žadatel opustil zemi původu a chce se usídlit v ČR právě proto, že má odůvodněný strach z pronásledování v zemi původu z azylově relevantních důvodů nebo že by v případě navrácení do této země čelil skutečnému nebezpečí vážné újmy zakládajícímu nárok na doplňkovou ochranu (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2011, č. j. 5 Azs 6/2011-49).
26. Žalovaný tedy s ohledem na výše uvedené znovu posoudí věrohodnost tvrzení žalobkyně a na základě tohoto nového posouzení znovu zhodnotí, zda jsou u žalobkyně dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný při svém posouzení důvodů pro udělení mezinárodní ochrany rovněž zohlední skutečnost, že snaha o legalizaci pobytu na území ČR sama o sobě nepostačuje k neudělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14a zákona o azylu.

b) Důkazy předložené ve správním řízení žalobkyní

27. Krajský soud částečně přisvědčil žalobní námitce týkající se nezohlednění potvrzení příslušnosti žalobkyně k náboženské skupině Ahmádíja vydaný rakouskou organizací. Dle názoru krajského soudu nemůže jen sama skutečnost, že potvrzení vydala náboženská skupina, která není dle žalovaného v Rakousku oficiálně uznávána, daný dokument jako důkazní prostředek vyloučit.
28. Dle ustanovení § 52 druhé věty s. ř. není správní orgán vázán návrhy účastníků k provedení důkazů, vždy ale provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Dle ustanovení § 51 s. ř. lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Je pak na žalovaném, aby podklady, zejména důkazy hodnotil podle své úvahy, pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný (§ 50 odst. 4 s. ř.).
29. Krajský soud však zároveň nepřisvědčil tvrzení žalobkyně, že organizace, která potvrzení vydala, představuje oficiální zastoupení ahmádíjské komunity v Rakousku, neboť z uvedení pořadového čísla na potvrzení toto vyvodit nelze a nelze to ani dovodit z pouhé existence webových stránek a na nich případně uvedených osob, neboť webové stránky si může zřídit kdokoli a může na nich v zásadě uvést cokoliv.

c) Odůvodněný strach z pronásledování

30. Krajský soud přisvědčil žalobní námitce, že žalovaný provedl hodnocení odůvodněnosti strachu z pronásledování žalobkyně ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu nesprávným způsobem, když se řádně nezabýval důvodností obav v budoucnu a jejich pravděpodobností. Žalobkyně trvala na tom, že její obavy z náboženského pronásledování jsou důvodné a plynou ze samotné její příslušnosti k ahmádíjské menšině.
31. Podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
32. Z ustálené judikatury přitom plyne, že řízení o mezinárodní ochraně je specifické prospektivním rozhodováním, což znamená, že se posuzuje riziko hrozící žadateli v budoucnu. Pouhá skutečnost, že tedy stěžovatel dosud nebyl násilí podroben, neznamená, že mu takové nebezpečí nehrozí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 Azs 227/2017-33). Samotné ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu pracuje s pojmem strachu jako subjektivním prvkem a odůvodněností strachu z pronásledování jako objektivním prvkem, nestanoví však podmínku faktického pronásledování v minulosti. Je zkoumána možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Azs 162/2018-47).

33. Přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznačená to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane (tzn., že test „přiměřené pravděpodobnosti“ představuje nižší důkazní standard než v civilních věcech) [tím méně to znamená, že v případě návratu do země původu musí být nastání nežádoucího důsledku prakticky jisté (tzn., že test „přiměřené pravděpodobnosti“ představuje a fortiori i nižší důkazní standard než standard „nade vší pochybnost“ v trestních věcech)], nýbrž to, že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným (srovn. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82).
34. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že *„v rámci správního řízení o konkrétní žádosti o mezinárodní ochranu se neposuzuje obecná situace konkrétních menšin a jejich postavení v zemi původu žadatele, ale je nutné shledat individuální pronásledování jeho osoby ve smyslu konkrétních ustanovení zákona o azylu“*.
35. Takový přístup žalovaného však podle názoru krajského soudu absolutizuje požadavek minulého pronásledování konkrétního žadatele o mezinárodní ochranu. Žalovaný v souvislosti s otázkou, zda sama příslušnost k náboženské skupině Ahmadíja nezakládá odůvodněné obavy z pronásledování, pouze odkázal na rozhodnutí, pravděpodobně Krajského soudu v Plzni, ze dne 21. 9. 2004, sp. zn. 59 Az 58/2004, a na jeho základě uvedl, *„že pouhá příslušnost do určité komunity, která pociťuje a prožívá nepřátelské postoje ze strany oficiálních státních orgánů včetně policie, nepostačuje k prokázání naplnění důvodů pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu“*, aniž by se zabýval mírou rizika hrozícího příslušníkům náboženské skupiny Ahmadíja v Pákistánu. Na základě takto provedeného zhodnocení pak měl vyvodit závěr, zda u příslušníků náboženské skupiny Ahmadíja jsou či nejsou dány odůvodněné obavy z pronásledování, nebo mohl také dospět k závěru, že žalobkyně je nedůvěryhodná v samotné otázce své příslušnosti k této náboženské skupině. Žalovaný přitom připustil, že žalobkyně může být příslušnicí náboženské skupiny Ahmadíja. Za této situace se však žalovaný nemohl zastavit u názoru, že samotná žalobkyně nebyla v minulosti vystavena aktům, které by bylo možno kvalifikovat jako pronásledování, ale měl se podrobně zabývat otázkou, zda jí takové ústrky nehrozí právě z důvodu samotné příslušnosti k náboženské skupině Ahmadíja.
36. Soud k věci dále uvádí, že žalovaný z Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR), Doporučení UNHCR ohledně potřeby mezinárodní ochrany členů náboženských menšin z Pákistánu z ledna 2017 zjistil, že Ahmadíjci jsou od roku 1974 prohlášeni za nemuslimskou menšinu. Podle § 298B pákistánského trestního zákoníku je *„používání přídomků, popisů a názvů, které jsou vyhrazeny pro jisté svaté osobnosti nebo posvátná místa ze strany Ahmadíjů považováno za trestný čin, za který lze uložit trest odnětí svobody na dobu až tří let a pokutu“*. Ustanovení § 298C trestního zákoníku pak Ahmadíjům mimo jiné zakazuje, aby přímo či nepřímo vystupovali jako muslimové, nazývali nebo pojmenovávali svoji víru islámem, šířili nebo prosazovali svou víru, aby svého zakladatele označovali jako proroka, svá bohoslužebná místa označovali jako mešity nebo používali tradiční islámskou formu pozdravu. Žalovaný dále uvedl, že *„[z]ákony o rouhačství a protiahadíjské zákony jsou často využívány ze*

strany státních orgánů, tak i ze strany členů společnosti, k akcím namířeným proti stoupencům ahmadíjské víry...“. Stejná zpráva dále uvádí, že „[s]tátní správní orgány podle zpráv údajně velmi často selhávají s ohledem na zajištění odpovídající ochrany jednotlivých ahmadíjských osob“, že „státní správní orgány se údajně rovněž samy podílejí na diskriminaci ahmadíjské komunity“ a „členové ahmadíjské komunity [jsou] údajně ponecháni na pospas zneužívání, násilí, včetně zabíjení, pronásledování a zastrašování ze strany členů komunity“.

37. Krajský soud připomíná, že žadatel o mezinárodní ochranu pro účely § 12 písm. b) zákona o azylu nemusí dokazovat, že je ve větším ohrožení než kdokoli jiný v jeho azylově relevantní skupině, pokud je tato skupina jako celek terčem pronásledování. Tento závěr vyplývá z definice uprchlíka, která požaduje pouze existenci „odůvodněného strachu“ z pronásledování, a je v souladu i s judikaturou zahraničních soudů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, 1749/2009 Sb. NSS, a bod 33 rozsudku ze dne 29. 8. 2019, č. j. 9 Azs 39/2019-77).
38. Žalovaný se nicméně v napadeném rozhodnutí nijak s danými hrozbami nevypořádal. Žádným způsobem je nevztáhl k žalobkyni a ani tedy neodůvodnil, zda a jakým způsobem by jim při svém návratu mohla čelit a zda naplňují náboženské pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Krajský soud tak dal za pravdu i žalobní námitce, že žalovaný pochybil, když při hodnocení odůvodněnosti obav žalobkyně z náboženského pronásledování žádným způsobem nezohlednil hrozby uvedené v informacích o zemi původu a na žádnou z těchto informací při odůvodnění svého závěru neodkázal, a to s jedinou výjimkou, kdy se vyjadřoval k ekonomické situaci v zemi původu.
39. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že „jmenovaná se při návratu do země původu může vrátit na jiné, pro ni bezpečné místo, například do města Rabwah, nemusí se tedy jednat o její původní bydliště ve městě S.“. Touto úvahou o možnosti vnitřního přesídlení žalobkyně jako by žalovaný implicitně přijal výchozí předpoklad aplikace § 2 odst. 7 zákona o azylu, tedy že „se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má“. To je však v rozporu s celým zbytkem odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný vycházel z toho, že žalobkyně žádné obavy z pronásledování nebo vážné újmy v místě svého bydliště neměla. V citované pasáži naopak implicitně připouští, že takové obavy měla, ale mohla se jim vyhnout právě vnitřním přesídlením. Tento logický rozpor žalovaný nijak nevysvětlil.
40. K možnosti přesídlení žalobkyně do města Rabwah žalovaný citoval z Informace Ministerstva vnitra Velké Británie, Pákistán: Ahmadíjové, Dokument o politice vůči zemi a informacích o zemi z června 2018 (překlad vybraných částí). Nicméně nijak neozřejmil svoji úvahu, proč dospěl k závěru, že město Rabwah je bezpečným místem, když v napadeném rozhodnutí na straně 12 s odkazem na výše uvedenou zprávu mimo jiné uvedl, že město se stává pravidelným cílem odpůrců Ahmadíjů a každý rok se „v něm uskuteční několik protiahamadíjských shromáždění, kdy se odpůrci ahamadíjů sjíždějí do tohoto města z ostatních částí země. Za použití megafonů pokřikují protiahamadíjské slogany, zatímco se Ahmadíjové opevňují ve svých domovech“. Samotná zpráva pak uvádí další problémy, kterým Ahmadíjové ve městě čelí (např. odst. 6.3.4: „Obyvatelstvo trpí trvalým pocitem ohrožení, který má významný vliv na jejich každodenní život a pravidelné

aktivity“; odst. 6.3.6: „[...] útoky na ahmadíjské podniky, bohoslužebná místa a hřbitovy jsou běžné“). Jinak řečeno, žalovaný shrnul a odcitoval některá dílčí tvrzení obsažená ve zprávě, město Rabwah označil za bezpečné místo, ale žádným způsobem nevysvětlil, proč navzdory četným problémům, kterým Ahmádíjové ve městě čelí, toto město považuje za bezpečné.

41. V souvislosti s možností vnitřního přesídlení krajský soud konstatuje, že vodítkem pro postup při hodnocení otázky, zda jsou splněny podmínky vnitřní ochrany či nikoliv, poskytuje Směrnice rady 2011/95/EU ze dne 13. 12 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (Kvalifikační směrnice). Článek 8 této směrnice nadepsaný „Vnitrostátní ochrana“ stanoví v odstavci 1, že členské státy mohou v rámci posuzování žádosti o mezinárodní ochranu dospět k závěru, že určitý žadatel nepotřebuje mezinárodní ochranu, pokud v určité části země původu nemá opodstatněný důvod se obávat pronásledování ani mu nehrozí reálné nebezpečí vážné újmy nebo má přístup k ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu, jak je vymezena v článku 7, a to za předpokladu, že do této části země původu může bezpečně a legálně odcestovat, je mu do ní umožněn vstup a lze důvodně předpokládat, že se v ní může usadit. Podle odstavce 2 mají členské státy při posuzování otázky, zda je situace v části země původu v souladu s odstavcem 1, přihlížet při rozhodování o žádosti k celkové situaci panující v dotyčné části země a k osobní situaci žadatele. Za tím účelem členské státy zajistí, aby z příslušných zdrojů, jako je úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky a Evropský podpůrný úřad pro otázky azylu, získávaly přesné a aktuální informace.
42. Krajský soud připomíná, že při hodnocení možnosti vnitřní ochrany je třeba se zabývat především dostupností vnitřní ochrany, kdy vnitřní ochrana nesmí být ať už fakticky (lze stěží požadovat po starém člověku, který celý život žil v jedné vesnici, aby se v zemi původu s nestabilní situací zmítané ozbrojenými konflikty přesunul do naprosto cizího prostředí vzdáleném stovky kilometrů), či právně pouze teoretická. Cestu za vnitřní ochranou nesmí vylučovat poměry panující v zemi původu (osoba hledající vnitřní ochranu nesmí být vystavena nepřiměřenému riziku). Dále je potřeba hodnotit účinnost vnitřní ochrany, tedy zda se žadateli o udělení mezinárodní ochrany podaří původcům pronásledování definitivně uniknout takovým způsobem, aby bylo vyloučeno riziko opětovného pronásledování a postavení žadatele i po jeho přesunu musí splňovat určité minimální standardy z pohledu základních lidských práv, která musí být pro stěžovatele zajištěna a rovněž nesmí dojít k extrémnímu zhoršení jeho sociálního a ekonomického postavení, přičemž určité nepohodlí je akceptovatelné. Je tedy třeba zvážit bezpečnost žadatele, respektování základních lidských práv v místě vnitřní ochrany, jeho osobní situaci, rodinné vazby a také ekonomické poměry. Lze shrnout, že při posuzování možnosti vnitřní ochrany je nezbytné zhodnotit celou řadu kritérií, především reálnost, přiměřenost, rozumnost a smysluplnost tohoto řešení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007-93; přestože byl daný rozsudek vydán ještě za platnosti předchozí Kvalifikační směrnice 2004/83/ES ze dne 29. 4. 2004 je krajský soud názoru, že na použitelnosti závěrů obsažených v uvedeném rozsudku to nic nemění).

43. Pokud jde o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2013, č. j. 4 Azs 24/2013-34, ze kterého žalobkyně dovozovala, že u příslušníků náboženské skupiny Ahmadíja nepřichází v úvahu alternativa tzv. vnitřního útěku, neboť jsou pronásledováni na celém území Pákistánu, včetně města Rabwah, krajský soud konstatuje, že daný rozsudek je jistě pro posouzení možnosti vnitřního přesídlení relevantní z hlediska právních východisek a argumentace, ale nelze z něj bez dalšího dovozovat, že v případě žadatelky nelze dospět k závěru o nemožnosti vnitřního přesídlení. Dané posouzení je třeba provést na základě aktuálních informací o zemi původu žalobkyně, neboť situace v Pákistánu se mohla od roku 2013 změnit.
44. Krajský soud dále přisvědčil žalobní námitce, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí při posuzování, zda je u žalobkyně dána odůvodněná obava z pronásledování, nezabýval tím, jaká jednání jsou podřaditelná pod pronásledování (akty pronásledování) a ani otázkou původců pronásledování. Pokud se žalovaný vůči žalobkyni nezabýval akty pronásledování ve smyslu článku 9 Kvalifikační směrnice ze strany původců ve smyslu článku 6 Kvalifikační směrnice, nelze jeho závěr o nedůvodnosti žádosti žalobkyně považovat za řádně odůvodněný. V této souvislosti by krajský soud rovněž rád připomenul, že žalovaný má povinnost posoudit, zda i dílčí ústrky, byť by samy o sobě nedosahovaly takové intenzity, aby je bylo možné považovat za pronásledování, této intenzity nedosáhnou ve svém souhrnu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-13). V případě újmy, která hrozí žadateli o azyl v důsledku opatření působících psychický nátlak, pak nemusí tato nabýt obdobné závažnosti jako újmy spočívající v ohrožení života nebo svobody, musí však být s nimi aspoň typově srovnatelná. Nepostačí tedy, půjde-li o pouhou sérii ústrků, byť v jednotlivých případech i vcelku intenzivních, pokud tyto ústrky ve svém celku nedosáhnou takové intenzity a systematickosti, že u dotčené osoby ve zcela zásadní míře snižují kvalitu prožívání a berou životní perspektivu a že v ní vyvolávají silný pocit celkové bezvýchodnosti a beznadějnosti její situace. Navíc intenzita uvedených ústrků musí být „objektivní“ v tom smyslu, že by jimi byly výše uvedené negativní životní pocity působeny zpravidla i u jiných jedinců nacházejících se ve státě původu žadatele o azyl v obdobné situaci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006-52).
45. Krajský soud nemůže než souhlasit s žalobkyní, že i skutečnost, zda žadatel může ve své zemi původu praktikovat svoji víru, je pro posouzení naplnění podmínek pro udělení azylu významná. V řízení není sporu o tom, že odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství je azylově relevantním důvodem. Právo na azyl je přitom připuštěno nejen v případě zásahu do „samotné podstaty“ svobody náboženského vyznání, ale i v případě omezení výkonu náboženského vyznání na veřejnosti. Soudní dvůr EU v této souvislosti uvedl, *“že obavy žadatele před pronásledováním jsou oprávněné, jestliže příslušné orgány s ohledem na osobní situaci žadatele mají za to, že je důvodné domnívat se, že po jeho návratu do země původu bude vykonávat náboženské akty, které jej vystaví skutečnému nebezpečí pronásledování. Při individuálním posuzování žádosti směřující k získání postavení uprchlíka uvedené orgány od žadatele nemohou důvodně očekávat, že se těchto náboženských aktů vzdá“* (rozsudek Soudního dvora EU ve spojených věcech C-71/11 a C-99/11 ze dne 5. 9. 2012; rozsudky Soudního dvora EU jsou dostupné na <https://curia.europa.eu>).

46. Pokud jde o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2013, č. j. 4 Azs 24/2013-34, ze kterého žalobkyně dovozovala, že u příslušníků náboženské skupiny Ahmadíja je při návratu do Pákistánu dána důvodná obava z náboženského pronásledování, krajský soud konstatuje, stejně jako výše v případě možnosti vnitřního přesídlení, že daný rozsudek je jistě pro posouzení důvodnosti obavy z náboženského pronásledování relevantní z hlediska právních východisek a argumentace, ale nelze z něj bez dalšího dovozovat, že v případě žadatelky nelze dospět k závěru o nedůvodnosti obavy z náboženského pronásledování. Dané posouzení je třeba provést na základě aktuálních informací o zemi původu žalobkyně, neboť situace v Pákistánu se mohla od roku 2013 změnit.
47. Ke stejnému závěru pak krajský soud dospěl, pokud jde o to, zda lze po ahmadíjských věřících požadovat, aby se pokoušeli hledat ochranu před soukromými osobami u státních orgánů. Toto posouzení bylo možné opět učinit pouze na základě informací o zemi původu vztahujících se k době, která byla z hlediska případu žalobkyně relevantní. Současně nelze souhlasit se závěrem žalovaného, který žalobkyni vytýká a poukazuje na to jako na jeden z ukazatelů nedůvěryhodnosti žalobkyně, že se se svými potížemi neobrátila na pákistánskou policii, aniž by předem vyhodnotil, zda je takový požadavek vůči žalobkyni oprávněný, tedy zda představitelé veřejné moci jsou vůbec ochotni poskytovat ochranu osobám pronásledovaným z náboženských důvodů, ba dokonce zda se na jejich pronásledování často sami nepodílejí. V této souvislosti pak krajský soud odkazuje právě na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2013, č. j. 4 Azs 24/2013-34.
48. Krajský soud uzavírá, že se žalovaný měl nejprve jednoznačně vyjádřit k otázce, zda žalobkyni pokládá za příslušnici náboženské skupiny Ahmadíja. Poté se neměl zastavit ve svých úvahách pouze na jednoduchém závěru, že žalobkyně sama v minulosti nebyla vystavena konkrétnímu aktu pronásledování, nýbrž měl zvážit i možnost, zda již z důvodu její příslušnosti k náboženské skupině Ahmadíja nebylo „přiměřeně pravděpodobné“, že takovému pronásledování vystavena bude.
49. Soud se pak nezabýval posouzením důvodů pro neudělení azylu za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu ani neudělením azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu, neboť žalobní námitky proti jejich neudělení ani nesměřovaly.

d) Doplnková ochrana

50. Žalobkyně zde polemizuje s názorem žalovaného, že jí v případě návratu do Pákistánu nehrozí přímé či bezprostřední nebezpečí vážné újmy, neboť žalovaný žádným způsobem nevyvrátil její tvrzení, že bude vystavena násilí ze strany soukromých osob pro svoji menšinovou víru, a tudíž jsou u ní naplněny důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.
51. Žalobkyně tvrdí, že žalovaný neprovedl na podkladě informací o zemi původu detailní hodnocení rizik a pouze se omezil na obecná tvrzení, že z problematické situace lidských práv v Pákistánu nelze dovozovat riziko vážné újmy mučení nebo hrozícího trestu smrti. Současně se žalobkyně pozastavuje nad tím, jak z provedených důkazů – informací o zemi původu – mohl žalovaný dospět k závěru, že mučení či nelidské zacházení není v případě žalobkyně pravděpodobné.

52. V posuzovaném případě platí ve vztahu k neudělení doplňkové ochrany obdobné závěry jako ve vztahu k neudělení azylu dle § 12 písm. b), a tudíž soud na tuto svou argumentaci odkazuje. Je tedy třeba znovu zvážit, zda lze žalobkyni považovat za příslušnici náboženské skupiny Ahmadíja a zda ji z tohoto důvodu nelze udělit doplňkovou ochranu

V. Závěr a náklady řízení

53. Z výše uvedených důvodů soud shledal napadené rozhodnutí žalovaného zčásti (ve vztahu k posouzení udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu) vadným z důvodů nedostatků skutkových závěrů a právního posouzení věci. Soud proto ve věci rozhodl bez nařízení jednání, zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
54. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl tak, že přiznal právo na náhradu nákladů řízení žalobkyni v rozsahu nákladů vynaložených na právní zastoupení, a to ve smyslu příslušných ustanovení vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů. Krajský soud poukazuje úvodem na to, že lze přiznat náhradu nákladu pouze v nezbytném a účelně vynaloženém rozsahu. Krajský soud při určení výše náhrady odměny za právní zastoupení vycházel z toho, že zástupkyně žalobkyně učinila ve věci celkem 2 úkony právní služby (příprava a převzetí právního zastoupení a žaloba) po 3.100,- Kč za jeden úkon právní služby. Dále soud započítal náhradu hotových výdajů ve výši 300,- Kč za jeden úkon právní služby, tedy celkem 6 800 Kč. K uvedenému soud přiznal částku připadající na DPH, tedy 21 % ze základu daně. Celkem tedy činí částka účelně vynaložených nákladů žalobkyně na své právní zastoupení částku 8 228 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., za podmínek uvedených ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. května 2021

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.